

POSTANOWIENIE

14 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 14 lutego 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa R. R.
przeciwko Skarbowi Państwa-Ministrowi Rodziny i Polityki Społecznej
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej R. R.
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z 9 marca 2023 r., V Ca 2614/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. odstępuje od obciążenia powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód R.R. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 9 marca 2023 r., wydanego w sprawie przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi Rodziny i Polityki Społecznej o zapłatę.

Jako przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania powód wskazał jej oczywistą zasadność, którą wywodził z niewłaściwej interpretacji wyroków TK z 5 grudnia 2023 r., 27/13 oraz z 21 października 2013 r., K 38/13. W ocenie powoda uzasadnienie wyroków TK nie ma prawotwórczego charakteru, zaś stwierdzenie, że skutkiem wejścia w życie wyroku TK nie jest wykreowanie prawa powoda do świadczenia, stanowi naruszenie art. 417¹ § 1 i § 4 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Podstawą wyводу przedstawionego na uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest mylne utożsamienie przez skarżącego skutków derogacyjnych wyroku Trybunału Konstytucyjnego, które polegają na usunięciu przepisu niezgodnego z Konstytucją z systemu prawnego ze skutkami prawotwórczymi, tj. wykreowaniem prawa podmiotowego poprzez wydanie wyroku TK. W polskim systemie prawnym wyroku TK mają jedynie skutek derogacyjny. Jeżeli zaś z wydanego orzeczenia wynika konieczność przyznania określonego rodzaju praw określonym podmiotom, to obowiązek wypełnienia wyroku spoczywa – zgodnie z zasadą trójpodziału władz – na ustawodawcy. Na marginesie należy zaznaczyć, że uchybienie ustawodawcy wskazane w wyroku Trybunału Konstytucyjnego zostało naprawione poprzez uchwalenie ustawy o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów z 4 kwietnia 2014 r., zgodnie z którą powodowi przyznano należne mu świadczenie. W ten sposób zachowana została ciągłość ekonomiczna świadczeń na jego rzecz.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 102 k.p.c.

[SOP]

[ał]

